

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce:

Český svaz vodního póla
sídlem Zátopkova 100/2, 169 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Danielem Vidunou, LL.M.
sídlem Zátopkova 100/2, 169 00 Praha 6

proti

žalované:

Národní sportovní agentura
sídlem Českomoravská 2420/15, 190 00 Praha 9

o žalobě proti usnesení žalované ze dne 15. 8. 2024, č. j. NSA-00017/2024/2412/3,

takto:

- I. Usnesení žalované ze dne 15. 8. 2024, č. j. NSA-00017/2024/2412/3, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 405 Kč, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Daniela Viduny, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení usnesení žalované uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, jímž zastavila řízení o žádosti žalobce ze dne 9. 8. 2024, č. MTZ24-00017, o poskytnutí dotace, jelikož v rámci formálního hodnocení byly v podané žádosti zjištěny neodstranitelné vady dle článku 18.1 písm. c) Výzvy ze dne 19. 6. 2024 „12/2024 Movité investice – rozvoj materiálně technické základny vybraných sportovních svazů 2024, č. j. NSA-00000/2024/2412/1“ (dále též „Výzva“). Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že žádost je v rozporu s věcným zaměřením Výzvy dle § 14j odst. 4 písm. d) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila, že dle investičního záměru bylo předmětem žádosti o dotaci pořízení souboru hmotných movitých věcí sloužících ke sportovní přípravě sportovců; nicméně pod pojmem „*soubor movitých věcí se samostatným technickoekonomickým určením*“ se dle zákona o daních z příjmů rozumí dílčí část výrobního či jiného celku. Žalobcem pořizované movité věci však nebylo lze podřadit pod daný pojem souboru, jelikož netvoří jeden celek tak, aby jedna bez druhé nebyly funkční. Dále konstatovala, že ani jedna z akcí (tj. pořízených věcí) uvedených v investičním záměru žalobce, nesplňuje účel/předmět Výzvy a ani ocenění těchto akcí nesplňuje stanovený limit pořízení dlouhodobého hmotného movitého majetku (tj. 1 ks DHM) dle bodu 4.2 Výzvy, jenž musí být alespoň roven částce 80 000 Kč bez DPH, „*nebo z nich nelze vytvořit soubor movitých věcí, vzhledem k tomu, že se jedná o spotřební materiál.*“
2. Ve věci byl soudem zjištěn následující podstatný skutkový stav, který vyplývá ze správního spisu a nebyl účastníky sporován. Z bodu 2.6. Výzvy vyplynulo, že pořízením „*dlouhodobého majetku*“ se rozumí takové pořízení majetku, které naplňuje znaky dlouhodobého hmotného či nehmotného majetku dle § 7 a § 8 odst. 4 vyhlášky č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, pokud účtují v soustavě podvojného účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*vyhláška č. 504/2002 Sb.*“) a § 26 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o daních z příjmů*“). Finanční limity pro dlouhodobý hmotný či nehmotný majetek byly stanoveny v článku 4.2. Výzvy. Účel a cíl Výzvy byl vymezen v bodě 3.1. písm. a) Výzvy, jako rozvoj materiálně technické základny sportovní organizace formou pořízení dlouhodobého hmotného movitého majetku a dlouhodobého nehmotného majetku (též „*akce*“) sportovním svazem dle bodu 2.3. určeného pro zajištění sportovní přípravy a/nebo sportovních soutěží, zejména v oblasti státní sportovní reprezentace a talentované mládeže, v souladu s bodem 4. Výzvy a zahrnující hmotné movité věci a jejich soubory sloužící ke sportovní přípravě sportovců (např. posilovací stroje, trenažéry apod.) nezahrnující hmotné movité věci a jejich soubory dle bodu 3.1. písm. a) Výzvy. Dle bodu 4.1. písm. c) Výzvy bylo zaměření Výzvy definováno jako zajištění konkurenceschopnosti sportovní reprezentace s mezinárodním vrcholovým sportem, jelikož v oblasti přístrojového vybavení je nutno neustále sledovat trendy vývoje a doplňovat či obnovovat vybavení pro přípravu sportovců; proto byla Výzva zaměřena na zajištění potřebné vybavenosti sportovních svazů dle bodu 2.3. „*dlouhodobým movitým majetkem*“ dle bodu 3.1., pro potřeby reprezentace ČR, talentované mládeže a ostatních sportovců. Podle bodu 4.2 písm. a) Výzvy se za pořízení „*dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ (samostatných

Shodu s prvopisem provedla S. K.

movitých věcí a jejich souborů) (dále též „DHM“) dle bodu 3.1., písmeno a) až f), považovalo pořízení 1ks DHM, jehož cena je rovna nebo vyšší než 80 000 Kč bez DPH. Za neodstranitelnou vadu žádosti bylo pro potřeby Výzvy podle bodu 18.1 písm. c) vždy považováno, když žádost byla podána v rozporu s účelem a věcným zaměřením Výzvy.

3. Z žádosti žalobce (s přílohami) ze dne 9. 8. 2024, č. MTZ24-00017, vyplynulo, že o dotaci žádá za účelem: „*[p]ořízení jednoho souboru hmotných movitých věcí sloužících ke sportovní přípravě sportovců, konkrétně souboru vybavení pro posilování specifických svalových skupin atd. pro vodní pólo. Soubor budou tvořit osy, uzávěry, kotouče, kettlebelly, jednoruční činky, medicinbaly, plyoboxy, lavice, kardio stroje, posilovací stroje, posilovací klece a související příslušenství*“. Za oblast žádané podpory pak žalobce podle cit. bodu 3.1. dotační výzvy vymezil: „*[h]motné movité věci a jejich soubory sloužící ke sportovní přípravě sportovců*“. Celkové výdaje za hmotné movité věci a jejich soubory vyčíslil částkou 1 294 118 Kč.

II. Žaloba a vyjádření žalované, další vyjádření účastníků

4. **Žalobce** v žalobě požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení žádosti, a taktéž pro porušení zásady legitimního očekávání. Nesprávné právní posouzení věci žalované žalobce spatřoval ve výkladu pojmu „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“, Zdůraznil, že žádost vytvořil na základě podmínek stanovených ve Výzvě, přičemž žalovaná následně již není oprávněna uplatňovat další podmínky nad rámec zákonné definice „*souboru dlouhodobého hmotného movitého majetku*“, které ve Výzvě explicitně neuvedla. Navíc nejednoznačný či nesrozumitelný výklad daného pojmu ze strany žalované nelze přičítat k tíži žalobce. „*Souborem dlouhodobého majetku*“ je podle žalobce vše, o čem se poplatník rozhodne jako o souboru dlouhodobého majetku účtovat; přičemž evidovat a odpisovat majetek lze až po poskytnutí dotace a pořízení tohoto majetku (tj. po nabytí vlastnictví). Povaha jednotlivých věcí, ze kterých byl „*soubor dlouhodobého majetku*“ v předmětné věci složen, je taková, že z nich lze vytvořit „*soubor dlouhodobého majetku*“ s pořizovací cenou nad 80 000 Kč, který má samostatné technickoekonomické určení (tj. posilování specifických svalových skupin pro vodní pólo), pořizované věci měly tvořit dílčí část celku (posilovny), rovněž tak měly ve svém souhrnu provozně-technické funkce delší než jeden rok. Na podporu svého názoru odkázal na § 26 odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, komentářovou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 9 Afs 307/2017-24. Žalobce v žalobě konkrétním způsobem popsal, jakým způsobem spolu jednotlivé věci pořizované z dotace souvisí a jak pouze jejich úhrnné užívání může vést k posílení specifických svalových skupin významných pro vodní pólo (soubor věcí by byl trvale umístěn na jednom místě, v podobě plochy tvořené gumovými podložkami, na nichž by byly rozmístěny tři posilovací klece, kardio a posilovací stroje, činky a další pořizované věci tak, aby si hráči vodního póla v průběhu tréninku procvičili požadované svalové skupiny). K cenovému limitu poskytování dotace pak uvedl, že předpokládaná pořizovací cena všech pořizovaných věcí je vyšší než limit stanovený Výzvou. Odmítl argumentaci žalované v žalobou napadeném rozhodnutí, že z pořizovaných věcí: „*nelze vytvořit soubor movitých věcí, neboť se jedná o spotřební materiál*“, jelikož pořizované sportovní vybavení spotřebním materiálem zjevně není. Žalobce dále namítal, že žalovaná porušila i zásadu legitimního očekávání přidělení podpory, jelikož obsah žádosti předem konzultoval s kontaktní osobou určenou žalovanou, tj. s odborným radou oddělení investičních dotací ve sportu a dle jeho rady vybavení posilovacích strojů podřadil pod pojem „*Hmotné movité věci a jejich soubory sloužící ke sportovní přípravě sportovců*“, což doložil vzájemnou emailovou komunikací.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

5. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasila. Uvedla, že smyslem Výzvy bylo podpořit žadatele při pořízení dlouhodobého hmotného majetku s tím, aby tento dlouhodobý hmotný majetek vykazoval určité charakteristické vlastnosti, které byly specifikovány (zúženy ve srovnání s definicemi používanými právními předpisy) zejména v ustanoveních 4.1 a 4.2 Výzvy. Odmítla, že by dostatečně nevymezila pojem „*soubor dlouhodobého hmotného majetku*“. Dále poukázala na to, že i v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 307/2017-24, je konstatováno, že podstatou projednávané věci není otázka, zda žadatel mohl soubor movitých věcí se samostatným technickoekonomickým určením vytvořit, ale zda tak skutečně (již) učinil a splnil formální požadavky, které se k vytvoření souboru váží; například zdali bylo přiděleno (celému) souboru inventární číslo, a nikoliv k jednotlivým věcem tvořícím soubor; dále zda byl určen hlavní funkční předmět celého souboru. Přičemž žalobce v žalobě připustil, že účtovat tvrzený soubor věcí má teprve v plánu, čímž danou podmínku judikátu NSS nesplnil. V dotační žádosti žalobce rovněž uvedl, že pořídí různé činky, posilovací stroje atd., avšak nevyjádřil zde svůj úmysl spojit jednotlivé položky do souboru majetku (v žádosti tak nebyl dostatečně definován výsledek, kterého má být dosaženo pořízením souboru dlouhodobého majetku). Například posilovací stroj je samostatnou věcí, která ze své podstaty bez dalšího ani nemůže být zařazena do souboru majetku, resp. nemůže být subsumována pod definici „*dlouhodobého hmotného majetku*“ dle Výzvy, neboť to by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by se stal pevnou součástí posilovny, tedy byl-li by napevno přimontován k podlaze posilovny. Cílem Výzvy bylo, aby si žadatel mohl pořídit sportovní vybavení, které si běžně nepořizuje, proto byla stanovena prahová hodnota 80 000 Kč a žalovaná zvolila položkové kritérium, podle něž musela tuto prahovou hodnotu překročit každá z věcí uvedených v žádosti. Žalovaná proto uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a soudu navrhla, aby žalobu zamítla.
6. Žalobce v replice ze dne 20. 12. 2024 stručně zopakoval podstatnou žalobní argumentaci a zásadně odmítl úvahu žalované, že by nesplnil podmínku stanovenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Afs 307/2017-24, když evidovat a odpisovat majetek je logicky možné až po přidělení dotace a pořízení plánovaného vybavení; žádný žadatel není schopen tuto podmínku fakticky splnit v době podání žádosti, jelikož majetek lze odpisovat až po nabytí jeho vlastnictví. Taktéž nesouhlasil s tvrzením žalované, že jednotlivé věci tvořící „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ mají být napevno přimontovány k podlaze, neboť nemá oporu v zákoně ani v judikatuře. Žalobcem pořizovaný majetek naopak vykazuje veškeré vlastnosti, jež byly Výzvou stanoveny.
7. Žalovaná ve vyjádření ze dne 16. 4. 2025 k žalobcem doložené emailové komunikaci, v níž konzultoval s kontaktní osobou určenou žalovanou náležitosti žádosti, uvedla, že se jednalo o nezávaznou komunikaci (toliko zde bylo doporučeno zaklíknout určitou kolonku), která předcházela podání žádosti. Vysvětlila, že pokud ve vyjádření k žalobě použila slovní spojení, že věci tvořící soubor mají být napevno přimontovány k podlaze, jednalo se jen o ilustrační příklad. Nicméně podstatné pro posouzení věci je to, že se musí ve své podstatě jednat o „jednu věc“, resp. o soubor, sloužící zjevně nějakému konkrétnímu účelu, když z žádosti nebylo zřejmé, že pořízenými věcmi by mělo dojít k posílení specifických svalových skupin pro vodní pólo. Nad to smyslem dotace nemělo být vybavení posilovny pro jeden konkrétní subjekt, nýbrž aby si žadatelé mohli pořídit věci, které si běžně vzhledem k jejich ceně nepořizují (nikoliv např. žalobcem deklarované pořízení činek za cca 1 000 Kč).

Shodu s prvopisem provedla S. K.

8. Žalobce v duplice ze dne 18. 6. 2025 i triplice ze dne 9. 1. 2026 setrval na již vyjádřených právních názorech.
9. Žalovaná ve vyjádření ze dne 11. 8. 2025 rovněž jen stručně zopakovala svou předchozí argumentaci.

III. Právní posouzení věci

10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili. Žalobce sice v žalobě k důkazu doložil emailovou korespondenci ze dne 16. 7. 2024, již prokazoval porušení zásady legitimního očekávání, neboť vyplnění žádosti předem konzultoval s kontaktní osobou žalovaného. Soud ověřil, že tato korespondence nebyla součástí spisového materiálu, přesto se jedná o listiny, s nimiž je žalovaná obeznámena, resp. je jejich původcem, a písemně se k nim vyjádřila v podání ze dne 16. 4. 2025.
11. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
12. Žaloba je důvodná.
13. Soud shrnuje, že podstatný skutkový stav věci (viz odstavce 2. a 3. rozsudku) nebyl v dané věci mezi účastníky sporným; naopak ve věci bylo sporné právní posouzení žádosti žalobce ze strany žalované jakožto žádosti rozporné s účelem a věcným zaměřením Výzvy dle jejího bodu 18.1 písm. c) ve spojení s § 14j odst. 4 písm. d) rozpočtových pravidel. Dle bodu 18.1. písm. c) Výzvy se za neodstranitelnou vadu žádosti pro potřeby Výzvy vždy považuje ta žádost, která je v rozporu a účelem a věcným zaměřením Výzvy.
14. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 14j odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 18. 2. 2025 „*Výzva k podání žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci se zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup. Obsah výzvy musí být přístupný po dobu nejméně 30 dnů před uplynutím lhůty pro podání žádosti. Obsahem výzvy je její věcné zaměření, okruh oprávněných žadatelů o dotaci, lhůta pro podání žádosti, popřípadě další požadavky, které žadatel o dotaci musí naplnit, a informace o podkladech podle § 14 odst. 3 písm. f).*“
16. Podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmu ve znění účinném do 31. 7. 2025 „*Hmotným majetkem se pro účely tohoto zákona rozumí samostatné hmotné movité věci, popřípadě soubory hmotných movitých věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením, jejichž vstupní cena (§ 29) je vyšší než 80 000 Kč a mají provozně-technické funkce delší než jeden rok.*“
17. Podle navazující části § 26 odst. 2 zákona o daních z příjmu ve znění účinném do 31. 7. 2025 „*Hmotným majetkem pro účely tohoto zákona však nejsou zásoby. Za samostatné hmotné movité věci se považují také výrobní zařízení, jakož i zařízení a předměty sloužící k provozování služeb (výkonů) a účelová zařízení a předměty, která s budovou nebo se stavbou netvoří jeden funkční celek, i když jsou s ní pevně spojeny. Souborem hmotných movitých věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením se rozumí dílčí část výrobního či jiného celku. Soubor hmotných movitých věcí je nutné evidovat zvlášť tak, aby byly zajištěny průkazné technické i hodnotové údaje o*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

jednotlivých věcech zařazených do souboru, určení hlavního funkčního předmětu a o všech změnách souboru (přírůstky, úbytky) včetně údajů o datu změny, rozsahu změny, vstupních cenách jednotlivých přírůstků nebo úbytků, celkové ceny souboru věcí a dále částky odpisů včetně jejich změn vyplývajících ze změny vstupní ceny souboru hmotných movitých věcí. Soubor hmotných movitých věcí se zařazuje do odpisové skupiny podle hlavního funkčního předmětu.“

18. Dle § 8 odst. 4 vyhlášky č. 504/2002 Sb. „*Položka „A.II.4. Hmotné movité věci a jejich soubory“ obsahuje hmotné movité věci a jejich soubory se samostatným technicko-ekonomickým určením s dobou použitelnosti delší než jeden rok a od výše ocenění určené účetní jednotkou, a to při splnění povinností stanovených zákonem, zejména respektováním principu významnosti a věrného a poctivého zobrazení majetku. Hmotné movité věci a jejich soubory se samostatným technicko-ekonomickým určením s dobou použitelnosti delší než jeden rok nevykázané v položce „A.II.4. Hmotné movité věci a jejich soubory“ se považují za drobný hmotný majetek, o kterém účetní jednotka účtuje jako o zásobách,*“
19. Dle § 42b odst. 1 vyhlášky č. 504/2002 Sb. „*Soubor majetku je tvořen více věcmi a je charakterizovaný samostatným technicko-ekonomickým určením, nebo u kulturních památek, předmětů kulturní hodnoty a předmětů tvořících sbírky muzejní povahy určením společných znaků jeho částí nebo prvků (dále jen „soubor majetku“). Do souboru majetku nelze zahrnout nemovitou věc, a to ani společně s věcí hmotnou movitou.*“
20. Soud úvodem konstatuje, že ačkoli žadatel zásadně nemá na poskytnutí dotace právní nárok (viz § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel) má mimo jiné právo na posouzení řádnosti procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků, tj. zda poskytovatel dotace zejména dodržel všechna jím stanovená pravidla včetně pravidel stanovených právním řádem (obdobně srov. bod 23. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018-37). Pravidla řádného procesu u dané dotace pak vedle základních procesních zásad a právních předpisů vymezují také dokumenty, na jejichž základě poskytovatel nabízí žadatelům možnost získat dotaci z veřejných prostředků (srov. bod 31. rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46). Kritéria aplikovaná správním orgánem pak nesmějí být svévolná ani jinak excesivní (např. diskriminační). Uvedené judikaturní závěry jsou pak pouze konkrétním projevem jedné z obecných zásad správního soudnictví, podle níž sice není úkolem soudu nahradit správní uvážení uvážením svým vlastním, ale je jeho povinností posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují ve správním řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08).
21. Veden shora předestřenými právními závěry soud posuzoval důvody, pro něž žalovaná žádost žalobce zamítla, neboť považovala jím uplatněný „*soubor hmotných movitých věcí*“ sloužící ke sportovní přípravě sportovců, konkrétně soubor vybavení pro posilování specifických svalových skupin atd., pro vodní pólo, za nezpůsobilý tvořit „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ ve smyslu bodů 2.6 a 3.1 písm. b) Výzvy. Žalovaná výslovně v odůvodnění uvedla, že souborem movitých věcí se samostatně technickým určením se dle zákona o daních z příjmu rozumí dílčí část výrobního či jiného celku. Žalobcem pořizované movité věci dle žalované však nesplňují podmínku toho, že by v souboru tvořily jeden celek, tedy že by jedna bez druhé nebyla funkční. A rovněž tak

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žalovaná měla za to, že nebyla splněna podmínka dle bodu 4. 2 Výzvy, když ocenění akcí žalobce nesplňovalo Výzvou stanovený cenový limit.

22. Jak žalobce, tak žalovaná se ve svých vyjádřeních v rámci soudního řízení obsáhle vyjadřovali k výkladu sporného pojmu „*soubor hmotných movitých věcí*“, když se oba přiklonili k názoru, že obecně formulované právní názory výkladu tohoto pojmu je třeba chápat ve smyslu § 26 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmu učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 9 Afs 307/2017-24, jehož obecně formulované právní závěry lze aplikovat i v na nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud v bodě 23. citovaného rozsudku konstatoval následující: „... *pro vznik souboru je stanoveno několik podmínek, které lze pro účely projednávané věci rozdělit do dvou skupin. Zaprvé se jedná o podmínky, které musí věci, respektive jejich soubor fakticky splňovat (povaha věcí – hmotné movité, samostatné technicko-ekonomické určení – dílčí část výrobního či jiného celku, vstupní cena, provozně-technické funkce delší než jeden rok). Druhá skupina podmínek nemá faktický, ale formální charakter, a její naplnění se odvíjí od provedení příslušných úkonů daňovým subjektem (evidence splňující shora popsané požadavky, dodržení pravidel pro odpisování).*“
23. Nejprve je tedy nutno posoudit, zdali lze žalobcem vymezený „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ podřadit pod jeho definici dle bodů 2.6. a 3.1. písm. b) Výzvy, která toliko přímo odkazuje na text zákonného ustanovení § 26 zákona o daních z příjmu ve spojení s § 8 odst. 4 vyhlášky č. 504/2002 Sb. Dle názoru soudu ze zákonné definice pojmu hmotného majetku jako souboru věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením - dílčí část výrobního či jiného celku, je zřejmé, že do předmětného souboru lze zařadit jen takové jednotlivé movité věci, které jsou způsobilé k samostatnému použití a jejichž funkční určení nevyžaduje, aby byly užívány současně s dalšími věcmi. Žalobce v žádosti za takovýto „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ konkrétně označil následující věci, které měl v úmyslu pořídit: „... *osy, uzávěry, kotouče, kettlebelly, jednoruční činky, medicinbaly, plyoboxy, lavice, kardio stroje, posilovací stroje, posilovací klece a související příslušenství*“, jež obecně nazval jako (sportovní) vybavení určené pro posilování specifických svalových skupin pro vodní pólo. Funkčním určením každé z pořizovaných věcí, resp. sportovního náčiní, tedy bylo umožnit či zdokonalit způsob posilování konkrétních partií svalů sportovců.
24. V rámci hodnocení povahy věcí tvořících „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ je třeba vzít v úvahu, že se musí jednat o takové věci, které jsou způsobilé k samostatnému použití a jejichž funkční určení nezbytně nevyžaduje, aby byly užívány s dalšími věcmi. Žalobce v žádosti za funkční určení pořizovaného souboru movitých věcí označil sportovní vybavení pro posilování specifických svalových partií potřebných pro hráče vodního póla. Toto sportovní vybavení, resp. pořizované věci (osy, uzávěry, kotouče, kettlebelly, jednoruční činky, medicinbaly, plyoboxy, lavice, kardio stroje, posilovací stroje, posilovací klece a související příslušenství), je dle názoru soudu právě tvořeno movitými věcmi, které jsou způsobilé k samostatnému použití a jejichž funkční určení nezbytně nevyžaduje, aby byly užívány v souvislosti s provozem tělocvičny či bazénu žalobce. Žalovaná však své rozhodnutí zastavit řízení o žádosti žalobce bez dalšího odůvodnila tím, že: „*[p]ořizované movité věci nesplňují podmínku toho, že by v souboru tvořily jeden celek, tedy že jedna bez druhé nejsou funkční*“; čímž naopak dovodila, že aby bylo lze pořizované věci podřadit pod pojem „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ musí se jednat o takový soubor (celek) věcí, v němž jednotlivé movité věci nejsou způsobilé k samostatnému použití (jedna bez druhé nejsou funkční). Žalovaný tak zaujal nesprávný právní názor, jež je v rozporu s § 26

Shodu s prvopisem provedla S. K.

zákona o daních z příjmu ve spojení s § 8 odst. 4 vyhlášky č. 504/2002 Sb. Soud tak má námitku žalobce spočívající v nezákonném právním posouzení žádosti za důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. Soud dodává, že žalovanou předestřený shora citovaný právní názor shledal pro jeho strohou stručnost na samé hranici přezkoumatelnosti.

25. Žalobce dále v žalobě nesouhlasil s argumentací žalované, že z pořizovaných věcí: „nelze vytvořit soubor movitých věcí, neboť se jedná o spotřební materiál“, jelikož pořizované sportovní vybavení spotřebním materiálem zjevně není, když jednotlivé věci mají provozně technické funkce delší než 1 rok, a navíc k evidenci a odepisování pořizovaného majetku lze přistoupit až po nabytí jeho vlastnictví a nikoliv předem. K této námitce soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí bez dalšího toliko konstatovala, že se v případě pořizovaných věcí: „jedná o spotřební materiál“. V napadeném rozhodnutí tak absentují jakékoli úvahy žalované, které ji k tomuto názoru vedly, soud tak shledal tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů. Soud totiž není oprávněn si za správní orgán domýšlet úvahu, která jej vedla k danému závěru v napadeném rozhodnutí.
26. Žalobce rovněž v žalobě sporoval názor žalované, že v žádosti nesplnil podmínku ve Výzvě stanoveného cenového limitu, a to s poukazem na to, že předpokládaná cena všech, jím pořizovaných věcí je vyšší než limit stanovený Výzvou. Soud připomíná, že dle bodu 4.2 písm. a) Výzvy se za pořízení „dlouhodobého hmotného movitého majetku“ (dále též „DHM“), tj. samostatných movitých věcí a jejich souborů dle bodu 3.1., písmeno a) až f), považuje pořízení 1ks DHM, jehož cena je rovna nebo vyšší než 80 000 Kč bez DPH. Za situace, kdy žalovaná dle názoru soudu zaujala nesprávný právní názor v případě právního posouzení definice pojmu „soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku“, přičemž posouzení splnění podmínky cenového limitu se odvíjí od podřazení pořizovaných věcí pod daný pojem, není soud oprávněn pro předčasnost danou námitku nyní vypořádávat.
27. Žalobce dále namítal, že žalovaná porušila i zásadu legitimního očekávání přidělení podpory, jelikož obsah žádosti předem konzultoval s kontaktní osobou určenou žalovanou, tj. s odborným radou oddělení investičních dotací ve sportu, a dle jeho rady vybavení posilovacích strojů podřadil pod pojem „Hmotné movité věci a jejich soubory sloužící ke sportovní přípravě sportovců“, což doložil vzájemnou emailovou komunikací. Soud předně odkazuje judikaturu NSS, v níž byla problematika porušení zásady legitimního očekávání řešena, a to např. na rozsudky NSS ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019-52, č. 4213/2021 Sb. NSS, z 26. 4. 2024, čj. 3 Afs 95/2022-43, body 16 a 17. V prvním z citovaných rozsudků NSS uvedl, že: „[t]ypickým příkladem ochrany legitimního očekávání je právě ta situace, kdy se subjektu práva dostane **konkrétního ujištění** ze strany poskytovatele dotace, přičemž toto ujištění není ve zjevném rozporu s platnou právní úpravou ... Naopak takovou praxi nemůže založit pouze nijak navenek neprojevený faktický postup správních orgánů. Stěžovatel nijak netvrdí, že by vycházel z konkrétních jasně vyjádřených závěrů v rozhodnutích orgánů veřejné moci“ (vytučnění přidáno soudem). NSS tedy dle názoru soudu pro porušení zásady legitimního očekávání ze strany správních orgánů akcentoval potřebnou míru konkrétnosti určitého ujištění dané účastníku, jak je zapotřebí ve věci postupovat, aby bylo dosaženo kladného výsledku. Soud přitom z emailové korespondence vedené mezi žalobcem a pověřeným zaměstnancem žalované ze dne 16. 7. 2024 a ze dne 15. 7. 2024 ověřil, že žalobce se žalované toliko v ryze obecné rovině dotazoval, na to, zda: „pořízení vybavení pro posilování specifických svalových skupin pro vodní pólo by se mělo vykazovat jako „Hmotné movité věci a jejich soubory sloužící ke sportovní přípravě sportovců“, což mu bylo ze strany žalované

Shodu s prvopisem provedla S. K.

doporučeno. Soud tak má za to, že žalovaná zásadu legitimního očekávání v daném řízení neporušila, jelikož žalobci na jeho obecně formulovaný dotaz, v němž nikterak nebylo specifikováno, o jaké konkrétní vybavení pro posilování specifických svalových skupin se jedná, bylo rovněž odpovězeno jen v obecné rovině.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Vzhledem ke shora uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Současně byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s., žalovaná tedy znovu posoudí žalobcovu dotační žádost, pojem „*soubor dlouhodobého hmotného movitého majetku*“ bude vykládat dle § 26 zákona o daních z příjmu ve spojení s § 8 odst. 4 vyhlášky č. 504/2002 Sb., tak jak uvedeno shora v odstavcích 22. až 24. rozsudku; rovněž tak žalovaná jasným a určitým způsobem vyloží pojem samostatně technicko-ekonomické určení pořizovaných věcí, přičemž neopomene vycházet a konkrétně definovat hledisko jejich funkčního určení.
29. Právním názorem, který vyslovil soud v rušícím rozsudku, je pak žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Úspěšnému žalobci náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a za návrh ve věci samé (žaloba a duplika ze dne 18. 6. 2025 k vyjádření žalované) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 21 405 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Soud dodává, že žalobci nepřiznal odměnu za repliku k vyjádření žalované ze dne 20. 12. 2024, jelikož v ní toliko stručně shrnul již v žalobě uplatněné žalobní námítky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.3.2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.